

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

VAN EEN BEZEMBINDER DOKTER

Komedie in 2 delen, vrij naar Molière

door

Luc Collin

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 2233

PERSONAGES

5 dames - 13 heren

Geronte, landsheer
Lucinde, zijn dochter
Eraste, aanbidder Lucinde
Jacqueline, gouvernante van Lucinde
Toinette, de meid
Valère, de witzige knecht
Sganarelle, de bezembinder/dokter
Martine, zijn vrouw en kee
Tomi, een dokter
Androforos, nog een dokter
Machrostoros, nog een dokter
Vaizo, nog een dokter
Duiveltje Hij, geen engel
Duiveltje Zij, zeker geen engel
Dr. Schlaff, charlatan
Buurman
Clovis, pretendent Lucinde
Cleante, zijn rijke vader
Notarissen, één, twee

PROLOOG

(Terwijl de muziek uitsterft Duiveltje Hij op. Hij schikt een paar rekwisieten onder het slaken van hartverscheurende zuchten want werken is zijn roeping niet.)

DUIVELTJE HIJ : Ah, ooh? Wat is dat zwaar. Ja beste lieden hier te gaar, ik ben Duiveltje Hij... Eigenlijk niet geboren om te werken maar ja... als je niet van d'engelen konditie bent...

DUIVELTJE ZIJ : *(plots op)* Ik ben Duiveltje Zij en houd een oogje in het zeil, want Hij daar durft wel eens vergeten wat werken is. *(Dan plots naar mekaar en overdreven lief.)*

DUIVELTJE HIJ : Maar dag duiveltje Zij.

DUIVELTJE ZIJ : Maar dag duiveltje Hij.

(Dan tot het publiek terwijl de laatste rekwisieten gezet worden. Samen naar voren.)

DUIVELTJE HIJ : Wij zijn het die u zullen wegwijs maken in de helse tornementen waarin de personages van dit stuk zich zullen wringen en wenden.

DUIVELTJE ZIJ : Bij Heer Geronte staat het hele spel op springen.

Misschien kan dame Jakelien nog wat beginnen.

De vader dochter relatie ligt er aan flarden, hihhi.

Laten we vlug zien of ze het lang kunnen harden.

E E R S T E B E D R I J F

(Geronte trap af naar publiek. Zet de situatie uiteen.)

GERONTE : De hemel gaf ons maar één kind. En die dochter is de oorzaak van al mijn verdriet. Droefgeestig is ze en weemoedig. En niemand die haar opbeuren kan, zelfs ik niet. Gek word ik er van verdraaid. maar geef me toch wat goede raad.

UIT PUBLIEK : - Ik zou haar mooie kleren en rijke juwelen kopen.

- Zoek haar een jonge mooie charmante romantische man heer Geronte.
- Als ik je nichtje was beste heer zou ik haar het klooster aanbevelen.

GERONTE : Wat? Ben jij op mijn erfenis uit? Schobbejak, dievengespuis. Een arme radeloze vader belagen... Ho daar komt ze mijn dochterkijn, mijn gal, de nagel van mijn doodkist.

(Lucinde speelt grote tragikomedie van de wegwijnende maagd.)

GERONTE : Ze ziet ons niet. *(Hij loopt naar links. Scaramouche en Zebrinette volgen met de zetel. De drie verstoppen zich achter het meubel.)* Ze zucht. Ze richt haar ogen naar de hemel. *(Hij knielt in de zetel.)* Dag, mijn liefje... *(Hij zegt dit alles tamelijk stil alsof het in zijn bedoeling lag door Lucinde niet gehoord te worden. Deze hoort hem dan ook blijkbaar niet en blijft voortwandelen.)* Wel, wat heb je? Gaat het beter? Waarom altijd zo droefgeestig? Wil je me niet zeggen wat er scheelt? Kom mijn lief meisje, stort je hartje uit... Zeg wat je te zeggen hebt aan je lieve papaatje. Moed nu. Wil je een kusje. *(Hij staat recht - tot publiek.)* Ik word woedend van dit schouwspel! Wil ze me laten doodgaan van ongenoegen? *(Terug geknield in zijn zetel - tot Lucinde)* Zeg me wat je wenst en ik zweer je dat je het zal krijgen! Loopt iemand je in de weg? Wil je nieuwe kleren? Wil je een nieuw schilderij in je kamer? Wou je wat hebben van de markt? Wil je iets leren? Muziek...? *(Hij krijgt nergens antwoord op en zakt ontmoedigd in zijn zetel, met zijn rug naar Lucinde.)* Jullie zien het zelf, wat kan ik meer doen? Je zou haast denken dat ze verliefd is en wenst te huwen met iemand van haar eigen keuze...

(Lucinde draait naar voor en schudt hevig "ja", tot verbazing van Geronte.)

JACQUELINE : *(Komt op)* Ah, monsieur. Ik hoorde dat u met uw dochter sprak. Weet u al iets meer?

GERONTE : Ja, ik weet dat het schelmstuk me razend maakt, Jacqueline!

JACQUELINE : Ik denk dat monsieur deze zaak beter aan mij overlaat...

GERONTE : Als ze niet wil praten, laat ze dan zwijgen. En zwijg jij dan ook maar!

JACQUELINE : Ik geloof nooit dat u meent wat u daar zegt. *(Lucinde komt van achter het doek.)* Waarom zou mademoiselle ons niet vertellen wat haar hart bezwaard? Waarom zou ze iedereen willen straffen met haar hardnekkigheid? Ik kan best begrijpen dat een dochter het moeilijk heeft om bij een vader haar hart uit te

storten, maar waarom zou ze het bij mij niet doen? (*naar Lucinde*) Wenst u iets van vader? Hij zegt dat hij om het even wat zou doen om u tevreden te stellen. Mag u niet wandelen als u er zin in hebt? Krijgt u te weinig eten? Stoort de aanwezigheid van iemand u of is het de afwezigheid van iemand die u ongelukkig maakt, is er niet iemand met wie u graag zou trouwen? (*reactie Lucinde*) Ziet u wel! Ik heb het al begrepen! Alle duivels, waarom zoveel omhaal? Monsieur, het mysterie is opgelost en...

GERONTE : (*plots*) Ga weg, ondankbare dochter. Ik wil met jou niet meer spreken. Blijf zwijgen zolang je wil!

LUCINDE : Goed, vader... Als u het echt wil zal ik het zeggen...

GERONTE : Ik voel mijn liefde voor jou zo uit me wegzakken.

JACQUELINE : Monsieur, zoiets kan u niet zeggen...

GERONTE : Zwijg, ze wil me de dood injagen! Dat wil ze.

LUCINDE : Ik zei al dat als u het echt wenst...

GERONTE : Is dit mijn beloning om van jou gemaakt te hebben wat ik van jou gemaakt heb?

JACQUELINE : Maar monsieur, ze zegt...

GERONTE : Ik ben boos op haar. Ontzettend boos!

LUCINDE : Maar vader...

GERONTE : Ik voel niet de minste vriendschap meer voor jou.

JACQUELINE : Maar...

GERONTE : hHt is een ondeugende meid!

LUCINDE : Maar...

GERONTE : Ondankbare!

JACQUELINE : Maar...

GERONTE : Kinderen die niet willen zeggen wat ze willen zijn geen goede kinderen!

JACQUELINE : Ze wil een man!

GERONTE : (*Doet weer alsof hij het niet hoort.*) Ik heb gedaan wat ik kon. Ik geef het op.

JACQUELINE : Een man!

GERONTE : Zij is mijn dochter niet meer.

JACQUELINE : Een man!

GERONTE : Ik wil niets meer horen!

JACQUELINE : Een man!

GERONTE : Als zij stom is ben ik doof! (*Hij loopt weg*)

JACQUELINE : (*roept hem achterna*) Een man! Een man!! Een man!!!

LUCINDE : Laat maar mijn brave Jacqueline. Het heeft toch geen zin.

JACQUELINE : Er is inderdaad geen ergere dove dan deze die niet horen wil.

LUCINDE : Zie je wel dat er met hem niet te praten valt?

JACQUELINE : Ik zweer u dat we het hem betaald zetten!

LUCINDE : Neen Jacqueline, hier is niets tegen te doen. Hij is mijn vader. Het was te voorzien dat hij mijn hand zou weigeren aan de man die ze kwam vragen.

JACQUELINE : Heeft iemand je hand gevraagd?

LUCINDE : Ja... We hadden nog nooit samen gepraat en ik hoorde geen enkel liefdewoord uit zijn mond. Op een dag zag ik hem in de straat. Hij bekeek mij en zijn blik was zo teder en hij leek me zo lief... Sindsdien is mijn hart voor hem gaan slaan...

JACQUELINE : Het is niet te geloven. Het lijkt wel een sprookje!

LUCINDE : Een droevig sprookje... want monsieur, mijn vader wil me uithuwen aan die idiote Clovis.

JACQUELINE : Hola! Niet wanhopen hoor! Als u echt overtuigd bent dat de man van de straat de ware is maken we er wat van.

LUCINDE : Ik wil je wel vertrouwen, Jacqueline, maar wat kan jij tegen mijn vader aanvangen?

JACQUELINE : Hebt u niet de leeftijd om te huwen? Denkt hij dat uw hart uit steen gehouwen is? Neen, wees maar gerust. Jacqueline weet wel hoe dit spelletje gespeeld moet worden. Om te beginnen zegt u terug geen woord meer. We zullen uw vader doen geloven dat zijn woedeuitval en zijn... *(ze gaan beiden pratend af.)*

DUIVELTJE ZIJ : Hoe romantisch, hoe door en door romantisch.

DUIVELTJE HIJ : Wat?

DUIVELTJE ZIJ : De barrikades op. Opstand prediken tegen de vader. Duivels!

DUIVELTJE HIJ : Vrouwen, vrouwen! Maar nu vlug op naar het huis van Martine en Sganarelle.

DUIVELTJE ZIJ : Heerlijk. Daar staan de muren op springen. Het kijft en knokt daar tussen de bezembinder en zijne Martine.

(Beiden komen al ruziënd op uit de coulissen. Eerst Sganarelle, dan Martine.)

SGANARELLE : Goed, goed, dan weet ik tenminste waar ik niet moet zijn.

MARTINE : Mag ik je vragen wanneer je van plan bent verder te werken?

SGANARELLE : Martine, ik ben helemaal niet van plan verder te werken! En jij hebt me geen vragen te stellen!

MARTINE : Ha, je zal doen wat ik je zeg! Ik kan je luie geslenter missen!

SGANARELLE : Niets is vermoeiender dan een vrouw te hebben! Aristoteles had groot gelijk wanneer hij beweerde dat een vrouw erger is dan een duivel.

MARTINE : Aristoteles! Hoor de geleerde bezembinder die Aristoteles citeert!

SGANARELLE : Inderdaad, een geleerdere bezembinder vind je nergens. Ik heb zes jaar bij een beroemd geneesheer gewerkt en in mijn jeugd al kende ik de rudimenten van het Latijn.

MARTINE : Maar dan heel rudimentair zeker. Pretentieuze gek.

SGANARELLE : Vervloekte kreng.

MARTINE : Ik begrijp niet hoe ik me ooit heb laten verleiden om jouw vrouw te worden!

SGANARELLE : Als ik ooit eens de notaris tegenkom die mij onze huwelijksakte liet tekenen dan... dan...

MARTINE : Je zou beter zwijgen en de hemel danken! Je verdient geen vrouw als ik...

SGANARELLE : Zwijg! Zwijg liever over verdiensten want daar zou ik nog één en ander kunnen over vertellen!

MARTINE : Wat?! Wat zeg je daar?

SGANARELLE : Ik zei dat we er beter kunnen over zwijgen. Je had al zoveel verdiensten voor je trouwde dat je gelukkig was nog een man te vinden.

MARTINE : Noem jij jezelf een man? Een kerel die me regelmatig het hospitaal inslaat. Een ontaarde, een lafaard die al opvreet wat we hebben!

SGANARELLE : Pardon, ik drink er ook een deel van op.

MARTINE : Heel onze huisraad verkoop je, stuk bij stuk.

SGANARELLE : Als ik je goed begrijp verwijt je huis te houden in ons huishouden.

MARTINE : Tot zelfs ons bed heb je verbrast.

SGANARELLE : Daarmee hoeven we 's morgens niet meer op te staan.

MARTINE : Geen enkel meubel blijft er over.

SGANARELLE : Wat reuze handig is bij het verhuizen.

MARTINE : Drinken en gokken, van 's morgens tot 's avonds...

SGANARELLE : Wat wil je, anders verveel ik me.

MARTINE : En jij denkt dat de zaken zo gaan verder gaan?!

SGANARELLE : Mijn lieve vrouw, mag ik je verzoeken wat in te binden. Dit kabaal heeft lang genoeg geduurd.

MARTINE : Verwacht je dat ik je brutaliteiten eeuwig ga verdragen?

SGANARELLE : Vrouw, je weet dat ik snel mijn geduld verlies en dat ik een sterke arm heb!

MARTINE : Je maakt me niet bang met je bedreigingen!

SGANARELLE : Mijn liefje... Mijn schatje... Ik denk dat je vel jeukt!

MARTINE : Kom maar op als je durft!

SGANARELLE : Ik voel dat er wat gaat zwaaien!

MARTINE : Zwieren en zwaaien is inderdaad het beste wat jij kan.

SGANARELLE : Mijn oogappeltje, ik ga je oren verwarmen.

MARTINE : Biervat!

SGANARELLE : Ik ga je aflossen!

MARTINE : Bedrieger, onbeschaafde, lafaard, geus, schoft, schurk, dief...!

SGANARELLE : (*Grijpt een stok en slaat Martine*) Als je erom vraagt kan je het krijgen. Gratis en zoveel je wil.

MARTINE : Ai, ai, ai, ai, ai...

SGANARELLE : Dit is nog altijd de beste remedie om terug vrede in een huishouden te brengen. (*Sganarelle slaat intussen maar door en Martine blijft ijselijk huilen.*)

(*De duivels trekken de vechtenden uiteen.*)

DUIVELTJE ZIJ : Stop! Halt! Straks breekt ze nog in twee. Voorwaar zelfs voor een kee, valt dergelijke remedie niet mee.

DUIVELTJE HIJ : Hela stop, geen slag meer, af. Daar komt heer Geronte in volle draf.

GERONTE : (*helemaal de kluts kwijt. Loopt toneel op en dan er weer af. Richt zich tot het publiek. Klagend.*) Mij gaat het om mijn dochter. (*andere toon - sluw*) Ik deed er heel wijs aan met haar niet te willen praten over de kern van de zaak.

UIT DE ZAAL : Zwijgen is winter en zomer goed... zegt men.

GERONTE : (*verheugd*) Zegt men inderdaad. (*plots in paniek*) Nee... nee... (*confidentieel*) Het hangt er van af wie zwijgt. (*kwaad*) Het wordt toch al te erg als de kinderen hun vaders wet willen opleggen. De kinderen willen alle gebruiken omgooien. Maar is het niet belachelijk een heel leven hard te werken om zijn dochter met veel zorg en toewijding te kunnen opvoeden om ze dan in de armen van de eerste de beste armoedzaaier te storten? Een mens kan de helft van zijn fortuin verspelen in zo een onderneming. Neen, ik houd veel liever mijn dochter en mijn geld.

PUBLIEK : Bedoel je dat zolang jij leeft zij nooit zal trouwen?

GERONTE : Trouwen, trouwen! Is dat het enige waarvan jullie kunnen spreken? natuurlijk kan ze trouwen als het moet... ik bedoel... als ze wil trouwen moet het met Clovis zijn.

DUIVELTJE HIJ : Als je van de duivel spreekt zie je zijn staart.

DUIVELTJE ZIJ : Foei wat een rare uitdrukking heb jij, hihhi. Kom leggen we ons oor te luister.

CLEANTE : Mijn beste heer Geronte, U op pad?

Ik zag u van verre wijdse gebaren maken alsof u iets tegenzat.

GERONTE : Toch niet mijn beste Cleante, toch niet.

Ik verklaarde... ik verklaarde...

Aan... aan mijn dochter... Lief..

De goede helende invloed van frisse lucht.

CLEANTE : Is mademoiselle Lucinde ziek?

GERONTE : Helemaal niet. Lucinde ziek. Hoe komt u daar nu bij? Ik had het over d'humeuren van niemand en iedereen. Ik sprak bij manier van spreken in 't algemeen.

CLEANTE : Nochtans, men zegt in de stad...

GERONTE : Wat zegt men in de stad? Ik bid u waarde Heer.

CLEANTE : Wel, dat mademoiselle uw dochter... een tikkeltje... heel klein. Zou kwijnen door ongekende kwaal.

GERONTE : Kwijnen zegt ge, door ongekende kwaal.

Verdorie wie bazelt zulke taal?

CLEANTE : Ja men zegt... *(wordt onderbroken)*

GERONTE : Uren zit ze gebogen. Met naald en schaar stoffen om te toveren. Tot gewaden met zwierig kunstig gebaar.

CLEANTE : *(verandert van toon)* Daarom komt ze zo weinig in 't openbaar. Heer Geronte alzo zijn talenten te... verzilveren is aan te bevelen. Dit siert een huisvrouw voorwaar. *(fijntjes)*

GERONTE : Blij kan ik beamen dat mijn Lucinde alle knepen van het huishouden kent.

CLEANTE : Ik hoor het graag dat u Lucinde niet verwent. Vrouwen kunnen zo kwistig en verspilzuchtig zijn dees dagen.

GERONTE : Oh, oh, oh... *(toonaarden)*

(Clovis stond daar ondertussen maar onhandig te staan met bloemen in de hand.)

CLEANTE : Vooruit mijn zoon, sta daar zo niet te staan. Vertel edele Heer Geronte de reden van dit alarm.

CLOVIS : Is het nu dan papa, dat ik moet kussen eerst zoals u mij voordeed, niet bedeesd.
(*Zegt het juist wel bedeesd.*)

CLEANTE : Nee mijn zoon, neen doe het sebiet.
De juffrouw is er niet.

GERONTE : Jacqueline, Jacqueline haal mademoiselle Lucinde ras en gezwind.
Het geluk wenkt haar, het lieve kind.

CLOVIS : Dan even repeteren papa. Oei, oei, oei. Kalm Clovis, kalm. Respireren c'est ca.

CLEANTE : Vooruit mijn zoon, begin. Zeg wat uw hart bezwaart.

CLOVIS : Bezwaart... bezwaart... ah ja papa. Dat zal ik dan doen. Maar hoe zegt ge da.

JACQUELINE : (*op*) Heer Geronte, uw dochter mademoiselle Lucinde komt naar hier
gezwind.

CLOVIS : (*die Jacqueline bemerkt heeft.*)

Mevrouw, het is niet meer dan rechtvaardigheid.

Dat de hemel u de naam van Schoonmama heeft verblijd. De zon zal haar
stralen... (*wordt onderbroken*)

CLEANTE : Neen mijn zoon, neen zo niet.

Deze dame zoals ge ziet,
is uw schoonmama niet.

GERONTE : Helaas, helaas

Daar boven bij d'engelen brengt haar zuinigheid nu soelaas.

JACQUELINE : Clovis, Clovis wie op aard kon denken dat ze nog zulke rare koffie
schenken. Nee dan heeft mademoiselle Lucinde aan mijnheer Eraste een beter
lief. Zo op en top een hartedief.

CLEANTE : (*trekt Clovis bij de mouw*) Mijn zoon, mijn zoon, mijn oog ontwaart nergens
mademoiselle Lucinde. En volgens 't etiket is het eerst monsieur Geronte die je
moet vinden.

CLOVIS : Dan papa draai ik mijn papier en begin ik van hier.

Monsieur Geronte edel en geacht. Het is niet meer dan rechtvaardigheid dat de
hemel u de naam van schoonpapa gaf in pacht. De zon met haar stralen... (*wordt
onderbroken.*)

(*Lucinde komt op.*)

CLEANTE : Stop mijn zoon, stop dit gebaar.

Daar komt de lieve, de mooie, de edele, de spaarzame voorwaar.
 Vergeet waarover je het zoëven had
 en draai nogmaals om uw blad.

CLOVIS : Oh, oh, oh, Mademoiselle Lucinde lief en teer.

Ik zweer het telkens weer.

Het is niet meer dan rechtvaardigheid, dat de hemel u met de naam van
 teergeliefde heeft verblijd. De zon met haar stralen verlicht als de fijne naadjes
 van heliotropenblaadjes uit mijn bevende... bevende...

CLEANTE : (*steekt op*) Hand.

CLOVIS : hand.

CLEANTE : Verlengstuk... verlengstuk (*harder*)

CLOVIS : Verlengstuk van mijn hart.

CLEANTE : Ziel... verlengstuk van mijn ziel.

CLOVIS : Verlengstuk van mijn ziel. Aanvaard mademoiselle Lucinde dit ziel.

CLEANTE : Mademoiselle Lucinde fijn dit kleurenfestijn.

*(Lucinde aanvaardt lachend en met een revérence het boeket en af. Clovis kijkt
 haar idioot na terwijl Cleante van Geronte afscheid neemt. Cleante terug op om
 zoon Clovis te komen halen die nog onnozel staat na te staren.)*

GERONTE : (*tot publiek*) Beste lieden hier te gaar

Jullie hebben het gezien

Hij weet te treffend de gevoelige snaar.

Het is niet meer dan gerechtigheid...

Hoe hij dat zegt.

Clovis zo charmant (*reaktie zaal*)

Clovis zo schoon (*idem*)

Clovis zo elegant (*idem*)

Clovis zo intelligent (*climax*)

(Dan vlug en vrolijk)

Zijn vader is één van de rijksten van de stad.

En hij is daarbij zo een eerlijke jongen. (*confidentieel*)

Hij verzekerde me zelfs nooit of te nooit een bruidsschat te willen aanvaarden.

Waar vindt men ooit nog formidabelder vent?

(Geronte wordt onderbroken door de opkomst van Jacqueline. Zij geeft eerste repliek al in de coulissen.)

JACQUELINE : *(off)* Ah, monsieur er overkomt ons een groot ongeluk! Arme monsieur Geronte! Waar bent u?

GERONTE : Wat roept ze?

JACQUELINE : *(off)* Ach ongelukkige vader! Wat zal je zeggen als je dit nieuws verneemt?

GERONTE : Kom het me dan vertellen verdorie, dan hoor je het wel!

JACQUELINE : *(Verschijnt op het hoofpodium)* Arme mademoiselle Lucinde!

GERONTE : *(Grijpt naar zijn hart.)* Arm hart van Geronte!

(Jacqueline doet alsof ze Geronte niet ziet.)

GERONTE : Jacqueline!

JACQUELINE : Wat een ongeluk!

GERONTE : Jacqueline!

JACQUELINE : Wat een ongeval!

GERONTE : Jacqueline!

JACQUELINE : Wat een ongenoegen!

GERONTE : Jacqueline!

JACQUELINE : Monsieur! Daar bent u.

GERONTE : Wat is er?

JACQUELINE : Monsieur!

GERONTE : Spreek toch!

JACQUELINE : Uw dochter!

GERONTE : *(Grijpt terug naar zijn hart.)* Haaa! Mijn dochter... *(Hij weent.)*

JACQUELINE : Ween niet zo, monsieur of u brengt mij aan het lachen.

GERONTE : Vertel dan wat er is!

JACQUELINE : Na uw woedeuitval is mademoiselle Lucinde onmiddellijk naar haar kamer gelopen en vol wanhoop heeft ze het venster dat boven de rivier uitgeeft opengetrokken!

GERONTE : En dan?

JACQUELINE : Dan? Dan heeft zij de ogen ten hemel geslagen en zachtjes "Neen" gezegd. "Neen, in de toorn van mijn vader kan ik niet leven. Als hij me verloochent wil ik sterven."

GERONTE : Is ze door het venster gesprongen?

JACQUELINE : Neen, monsieur. Ze heeft het zachtjes terug dichtgedaan en ze is op haar bed gaan liggen. Daarna is ze beginnen wenen en opeens is haar gezicht helemaal wit geworden. Haar ogen draaiden weg en haar hart maakte een sprong. Ik heb haar in mijn armen genomen maar ze heeft niet meer bewogen.

GERONTE : Haaa! Mijn dochter.

JACQUELINE : Uiteindelijk ben ik er toch in gelukt haar weer tot leven te brengen maar regelmatig valt ze nog in onmacht. Ik ben bang dat ze het einde van de dag niet haalt.

GERONTE : Valère, Toinette, vlug, vlug! Valère, Toinette! Waar zitten jullie verdomme! Valère! Toinette! Doe iets Jacqueline!

JACQUELINE : Mag ik weten wat monsieur probeert?

GERONTE : Ik roep Valère en Toinette, dat hoor je toch?

JACQUELINE : Inderdaad.

GERONTE : Zij moeten dokters halen! De beste, de grootste, de machtigste. Ik wil dokters! Hopen dokters! Massa's dokters! Valère! Toinette! Roep toch mee!

(Geronte en Jacqueline roepen nu samen op Valère en Toinette. Valère en Toinette komen traag en verbaasd op.)

VALERE & TOINETTE : Heeft monsieur geroepen?

GERONTE : *(die nu pas ziet dat ze er zijn.)* Eindelijk! Waar zaten jullie?

VALERE : Monsieur wel ik...

GERONTE : Er is nu geen tijd voor uitleg, Valère. Haast je!

VALERE : Monsieur haasten...?

GERONTE : Ja, of hoor je niet goed? Vooruit, Toinette!

TOINETTE : Wil monsieur dat we iets doen?

GERONTE : Dokters, dokters moeten jullie halen, zei ik reeds. Dokters jullie allemaal. De besten, de grootsten, de machtigsten die zon en sterren ooit verlichtten. Hopen dokters, massa's dokters wil ik...ahaha... *(valt)*

(Duiveltje Hij en Duiveltje Zij vallen in.)

DUIVELTJE ZIJ : Hihhi. Bij 't duivelsgebroed is het feest.

DUIVELTJE HIJ : Laat ze dollen en doordraaien om ter meest. Naar d'hut in 't bos nu op een draf.

DUIVELTJE ZIJ : Martines lied is nog verre van af.

(Terug bij de hut.)

MARTINE : *(Komt terug tot leven)* Au, au, mijn arme lijf. Vroeg of laat moet ik hem dit betaald zetten. Au, au...

SGANARELLE : Heb je nog niet genoeg, vrouw? *(Hij gaat naar Martine, neemt de stok en slaat haar terug. Een buur komt op het voortoneel.)*

MARTINE : Ai, ai, ai, ai, ai...

BUUR : *(Gaat naar Sganarelle)* Héla, hola! Wat gebeurt er hier? Wat is dat voor kabaal? Welke snoodaard slaat zijn vrouw?

(Sganarelle houdt op met slagen.)

MARTINE : *(Komt naar Zebrinette. Handen in de heupen doet ze Zebrinette wijken. Uiteindelijk geeft ze haar een draai om de oren.)* En als ik nu wil dat hij me slaat?

BUUR : Ah... Als je het zo opneemt...

MARTINE : Waar bemoei jij je mee?

BUUR : Mijn goesting is al over.

MARTINE : Zijn dit jouw zaken?

BUUR : Je hebt volkomen gelijk.

MARTINE : Zie ze daar staan de bemoeial die de mannen wil beletten hun vrouw te slaan.

BUUR : Ik neem al terug wat ik gezegd heb.

MARTINE : Wat heb jij hier eigenlijk mee te maken?

BUUR : Niets...

MARTINE : Waar kom je je neus insteken?

BUUR : Nergens. Ik verzeker je...

MARTINE : Bemoei je met je eigen zaken!

BUUR : Ik zeg geen woord meer.

MARTINE : Ik hou er van geslagen te worden.

BUUR : Mij best.

MARTINE : Jij hebt er toch geen last van! *(Geeft haar terug een draai om de oren en gaat naar het linkse zijpodium.)*

BUUR : Helemaal niet.

(Sganarelle komt op zijn beurt naar voor. Geeft Zebrinette op haar beurt een pak stokslagen.)

BUUR : Ai ai ai ai ai... Vriend hou op! *(Hij stopt)* Sla, schop, gesel, zwiep, klop, trap en stomp je vrouw zoveel je wil. Ik zal je erbij helpen als je het vraagt.

SGANARELLE : Jij moet van mijn vrouw afblijven.

BUUR : Ik heb haar nooit aangeraakt.

SGANARELLE : Ik wil mijn vrouw kunnen slaan als ik er zin in heb en ik wil mijn vrouw niet kunnen slaan als ik er geen zin in heb.

BUUR : Je doet maar.

SGANARELLE : Je hebt me niets te bevelen!

BUUR : Akkoord.

SGANARELLE : Ik heb je hulp niet nodig.

BUUR : Daar ben ik blij mee.

SGANARELLE : Jij bent een bemoeialletje hé! Laat ik jou dan maar eens vertellen dat Cicero al zei: "Tussen de boom en je vinger moet je nooit schors steken!" *(Daarop gaat hij terug naar zijn vrouw.)*

(Zebrinette wil af maar ze wordt opgevangen door een lachende Scaramouche die op zijn beurt een draai om de oren krijgt. (stil spel) dan beiden af.)

SGANARELLE : *(Steekt zijn hand uit.)* Laten we vrede sluiten.

MARTINE : Na zoveel stokslagen!

SGANARELLE : Die ben ik al vergeten.

MARTINE : Ik niet.

SGANARELLE : Kom op.

MARTINE : Neen.

SGANARELLE : Mijn lief klein vrouwtje...

MARTINE : Niks.

SGANARELLE : Kom, kom, kom...

MARTINE : Ik wil woedend zijn!

SGANARELLE : Wat heb je daaraan? Kom hier.

MARTINE : Blijf van me af!

SGANARELLE : Geef me de hand zeg ik je!

MARTINE : Je hebt me veel te slecht behandeld.

SGANARELLE : Goed, ik vraag je om vergiffenis.